

DOLEŹĆ (9) *vb pf*

o jasne, e pochylone.

inf doléźć (7). *♦ fut 3 sg* dolézie (1). *♦ praet 3 sg m* dolâźł (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Dojść gdzieś z trudem, dowlec się, dotrzeć, dosięgnąć czego (9) :

doleźć czego (3): [myszy] wrądziły: [...] A támo zâwždy pić y ieść/ Gdzieby ich kot nie mógł doleść.

BierEz K; OrzRozm H2; RejZwierc 49.

doleźć dokąd [w tym: tam (2), do czego (1), na co (1)] (4): á on iáko pies obzârły ledwo dolezie do bárłogu íwego RejZwierc 59; krył lię [...] ná takie mieýfce/ [...] ná ktore doleść prze przykrâ gorę trudno kto miał. SkarŻyw 472; Filip Król Mácedóníki/ kiedy mu o dżiwnie twárdym á niedobytym zamku powiádano/ pytał/ ielliby tá m ośiel z íkrzyniâ złotâ doléść nie mógl KochWr 32, 40.

W przeni [kogo] (2) : Kthory Kofćioł iáko Mur/ ták ieft oprâwion świátolćiâmi: przeni ktore Dyabli niemogâ nas doleć. OrzList d3, d3.

Synonimy: dojść, dosięć.

Formacje pochodne cf LEŹĆ.